

Philippe Delaveau

CAPITALE EN ÉTÉ

(Belgrade)

Sur la plaine épargnée de ce côté par les banlieues sordides,
J'ai vu le confluent de la Save et du Danube. Au loin,
Dans le jour orageux, les deux fleuves nouaient, lutteurs
Enduits de graisse, leurs bras musclés et combattaient
En se jouant sur l'herbe. Lumière blanche
En ce jour menacé par la pluie. Les fleuves
Alliés dans le respect de leur puissance.
L'instant de nos regards n'est rien dans la suite d'instant
Qui constituent l'hégémonie tranquille d'un fleuve. Il déroule
Sa frise horizontale d'actions muettes, rien qu'un instant furtif,
Une entaille éphémère qui n'égratigne ni le temps ni la plaine.

Nous étions les témoins d'un spectacle sans âge, animés
Seulement du désir de comprendre le dernier feu
Blanchissant les plâtres de l'empire. Le fleuve
Ignorant la mort, la plaine qui contient les maisons et les
livres,
Le soir, les voix qui baissent, la citadelle
Aux reins brisés. Mais le sens est obscur.

Les fautes essentielles, muses noires,
Nous demeuraient cachées, et le dessein et l'ordonnance,
Et la victoire au terme et le triomphe. Les femmes qui
brodaient
Dans le jardin, aux voyageurs proposaient leur ouvrage.
Dentelles, broderies, enluminures, fil plus fragile

Et vain que celui des Parques. Temps et splendeur
Dehors de la lumière. Bel été immortel et mortel : nous
regardions les fleuves
Et ces femmes âgées, silencieuses, penchées sur le mystère.

Ainsi veille le cœur en nous, sur la plus haute tour,
Sur l'invisible tour, guetteur au faîte de l'année, amoureux
De la nuit d'étoiles, compatissant et graves, maître du chant.
Notre durée épouse l'éternel, et le poème
Autour de ces mots de silence
Accompli sa révolution.
L'irrésolu, l'instable, le temps léger s'écoule,
Pulpes des heures bleues, notre futur
Se nourrit du passé, le présent éternel
Nous frôle à chaque instant, les yeux fermés. Les fleuves
Changent, demeurent, comme
Le temps immuable et le temps consumé.

Le veilleur amoureux – Un éternel été, 1992

Филип Делаво

ПРЕСТОНИЦА У ЛЕТО

(Београд)

На равници коју су са те стране поштедела језива
предграђа,
Видео сам ушће Саве и Дунава. Далеко,
У олујном дану, две су велике реке саплитале, пеливани
Намазани машћу, своје мишићаве руке и бориле су се
Поигравајући се по трави. Бела светлост
У овај дан којем прети киша. Велике реке
Савезнице у поштовању своје моћи.
Тренутак наших погледа није ништа у низу тренутака
Који чине мирну хегемонију једне велике реке. Она
одмотава
Свој водоравни фриз немуштих дела, само за неприметан
тренутак,
Један краткотрајни зарез који није загребао ни време ни
равницу.

Били смо сведоци безвременог призора, испуњени
Једино жељом да разумемо последњу ватру
која је белела гипсане радове царевине. Велика река
која не познаје смрт, равница која садржи куће и књиге,
Увече, гласови све тиши, цитадела
Са пребијеном кичмом. Али је смисао нејасан.

Суштинске грешке, црне музе,
Остајале су нам сакривене, и намера и поредак,
И победа на концу и тријумф. Жене које су везле

У парку, предлагале су путницима своје дело.
Чипку, вез, шаре, конач слабији
И узалуднији него онај од Парки. Време и блиставост
Напољу од светлости. Лепо лето бесмртно и смртно:
 гледасмо велике реке
И те жене у годинама, ћутљиве, нагнуте над мистеријом.

Тако у нама бди срце, на највишој кули,
На невидљивој кули, стражар на врхунцу године,
 заљубљеник
Ноћи звезданих, самилостан и важан, начелник певачки.
Наше се трајање венчава са вечношћу, и песма
Около тих речи од тишине
Заокружује своју путању.
Неодлучно, непостојано, лагано време протиче,
Меснато плаветнило у сумраку, наша се будућност
Храни прошлошћу, вечита нас садашњост
Дотиче сваког часа, затворених очију. Реке се велике
Мењају, остају, као
Непроменљиво време и потрошено време.

превео Дени Ст. Добросављевић